

Duur loonsanctie WIA verkort door nalatigheid UWV

21-09-2011

Op grond van artikel 25 lid 14 WIA kan UWV een werkgever een loonsanctie opleggen indien werkgever gedurende de eerste 24 maanden van arbeidsongeschiktheid van een werknemer onvoldoende reïntegratie-inspanningen heeft verricht. Deze sanctie houdt in dat UWV het tijdvak gedurende welke de werknemer recht heeft op doorbetaling van loon op grond van artikel 7:629 BW kan verlengen, met maximaal 52 weken.

Op 22 juli 2011 heeft de kantonrechter te Amersfoort, in kort geding, geoordeeld dat de duur van de loonsanctie moet worden verkort met de periode dat UWV niet tijdig beslist na een melding van een werkgever betreffende het herstel van eventuele tekortkomingen ten aanzien van reïntegratie-inspanningen. Ook in het geval dat uiteindelijk - na beoordeling van UWV - blijkt dat werkgever de vastgestelde tekortkomingen onvoldoende heeft hersteld en de loonsanctie op grond van de wet blijft voortduren.

Feiten

Werknemer is op 1 juni 2004 in dienst getreden bij werkgever in de functie van draaier/frezer. Op 6 oktober 2008 heeft werknemer zich ziek gemeld vanwege rugklachten. Werknemer heeft op 16 juli 2010 een WIA-uitkering aangevraagd bij UWV. Per besluit van 24 augustus 2010 heeft UWV werkgever een loonsanctie opgelegd, omdat werkgever niet zou hebben voldaan aan haar reïntegratieverplichtingen. Werkgever moet het loon van werknemer op grond van deze loonsanctie doorbetalen tot 3 oktober 2011. In het besluit heeft UWV opgenomen dat werkgever, indien zij haar reïntegratieverplichtingen alsnog nakomt, eerder kan stoppen met het doorbetalen van het loon (artikel 25 lid 12 WIA).

Op 10 september 2010 heeft werkgever aan UWV bericht dat zij de door UWV geconstateerde tekortkoming(en) in haar reïntegratieverplichtingen heeft hersteld. Bij brief van 27 januari 2011 heeft UWV aan werkgever bericht dat zij van oordeel is dat werkgever haar tekortkomingen nog niet heeft hersteld.

Bij brief van 1 maart 2011 heeft werkgever bezwaar aangetekend tegen het besluit van UWV van 27 januari 2011. Bij brieven van 15 april 2011 en 30 mei 2011 bericht werkgever UWV onder andere als volgt:

“Niettegenstaande de bezwaren tegen uw beslissing, heeft werkgever haar reïntegratie-inspanning met betrekking tot werknemer voortgezet. Naar de mening van werkgever heeft zij inmiddels de tekortkomingen harerzijds in de reïntegratie – zo daarvan sprake was, hetgeen werkgever betwist – volledig hersteld. (...)”

Werkgever heeft met ingang van 2 februari 2011 geen loon meer betaald aan werknemer.

Standpunten partijen

Op 22 juli 2011 heeft werknemer in kort geding gevorderd dat werkgever wordt veroordeeld tot betaling van het achterstallig salaris, vermeerderd met vakantiegeld, wettelijke verhoging en wettelijke rente, toekomstige loonvorderingen, buitengerechterlijke incassokosten en proceskosten. Werknemer heeft aan de vordering tot loondoorbetaling primair ten grondslag gelegd dat werkgever – gelet op de door het UWV opgelegde loonsanctie – op grond van art. 7:629 lid 11 BW is gehouden 70% van het salaris te voldoen, over het gevorderde tijdvak.

Werkgever heeft gemotiveerd verweer gevoerd en voert primair aan dat werknemer niet-ontvankelijk is in zijn vordering, nu hij bij dagvaarding geen deskundigenoordeel heeft overgelegd. Subsidiair heeft werkgever aangevoerd dat haar verplichting tot loondoorbetaling ex art. 7:629 lid 1 jo lid 11 BW is geëindigd per 2 december 2010, althans per 17 april 2011 en – meer subsidiair – dat de loondoorbetaling terecht is stopgezet per 2 februari 2011 in verband met onvoldoende reïntegratie-inspanningen aan de zijde van werknemer.

Kantonrechter Amersfoort 22 juli 2011 (kort geding), JAR 2011/229

De kantonrechter acht een spoedeisend belang aanwezig. Naar het oordeel van de kantonrechter staat het niet overleggen van een deskundigenoordeel bij dagvaarding niet in de weg aan ontvankelijkheid van werknemer. De reden hiervoor is dat UWV – in afwachting van de uitkomst van de procedure van werkgever tegen UWV betreffende de loonsanctie – tweemaal heeft geweigerd een deskundigenoordeel af te geven. Hierdoor kan in redelijkheid

niet van werknemer worden gevergd dat hij een dergelijk deskundigenoordeel overlegt op grond van art. 7:629a lid 2 BW.

De vraag is vervolgens of werkgever gehouden is tot loondoorbetaling op grond van art. 7:629 lid 11 BW.

Werkgever is van oordeel dat de duur van de loonsanctie verkort dient te worden, gelet op de verlate dan wel uitgebleven beslissingen van UWV op vier afzonderlijke meldingen van werkgever, inhoudende dat zij de geconstateerde tekortkoming had hersteld. Omdat uit de wet volgt dat werkgever gedurende de loonsanctie de gelegenheid heeft de vastgestelde tekortkomingen te herstellen. Zodra de werkgever van mening is dat hij zijn tekortkoming heeft hersteld, meldt hij dit aan UWV (art. 25, twaalfde lid). UWV moet dan binnen drie weken na ontvangst van deze melding een beschikking afgeven over de vraag of werkgever alsnog aan de verplichtingen heeft voldaan (art. 25 lid 13 WIA).

Indien werkgever niet aan zijn verplichtingen heeft voldaan, loopt de loonsanctie door. Indien werkgever wel aan zijn verplichtingen heeft voldaan, is er aanleiding om de sanctietoepassing te beëindigen. De sanctietoepassing wordt dan niet onmiddellijk beëindigd. Er geldt namelijk een uitlooptermijn van zes weken. Dat is de tijd die nodig is om op basis van de meest actuele gegevens de uitkeringsaanvraag van werknemer te beoordelen.

Indien UWV later beslist op de melding van werkgever dan binnen de voorgeschreven termijn, wordt het aantal weken dat later is beslist in mindering gebracht op de uitlooptermijn van zes weken. Daardoor wordt werkgever niet de dupe van de te late beslissing van UWV.

Naar het oordeel van de kantonrechter kunnen drie van de vier door werkgever gestelde meldingen van herstel van de tekortkomingen, terzake van de reïntegratieverplichtingen, ook als zodanig worden aangemerkt. Nu niet is weersproken dat UWV niet tijdig (bij de gestelde eerste melding), dan wel in het geheel geen beslissing (bij de gestelde derde en vierde melding) heeft genomen, neemt de kantonrechter dat als vaststaand aan.

Gelet op de tweede zin van art. 25 lid 14 WIA dient ervan uit te worden gegaan dat de duur van de overschrijding van de beslistermijn van drie weken (art. 25 lid 13 WIA), waarin de beslissing door het UWV moet worden gegeven, in zijn geheel in mindering moet worden gebracht op het opgelegde loonsanctietijdvak van 52 weken (dat in casu loopt tot en met 2 oktober 2011).

Naar het oordeel van de kantonrechter is de overschrijding van de reactietermijn voor UWV ten aanzien van de eerste, derde en vierde melding van herstel in totaal ($118 + 77 + 0 =$) 195 dagen. Dit betekent dat aannemelijk is dat het loonsanctietijdvak, op basis waarvan in beginsel loon is verschuldigd op grond van art. 7:629 lid 11 BW, slechts loopt tot en met 21 maart 2011 (= 2 oktober 2011 – 195 dagen).

De kantonrechter te Amersfoort heeft derhalve in kort geding geoordeeld dat de duur van de overschrijdingen door het UWV volledig in mindering moet worden gebracht op het tijdvak van de loonsanctie, ook in het geval UWV van oordeel is dat de tekortkomingen in de reïntegratieverplichtingen nog niet (voldoende) zijn hersteld. De reden hiervoor is dat ook in dat geval werkgever nadelige gevolgen ondervindt van de te late beslissing. Door de UWV te verwijten vertraging kan werkgever de reïntegratie te laat aanpassen. Een gevolg hiervan is dat werkgever pas later een tweede reparatiemelding kan doen, waardoor de loonsanctie uiteindelijk ook later zal kunnen eindigen. Indien alsnog herstel van de tekortkoming plaatsvindt, wordt de door UWV in eerdere instantie veroorzaakte vertraging alsnog gecompenseerd. Indien meerdere beschikkingen met betrekking tot eenzelfde periode van loondoorbetaling te laat worden afgegeven, wordt per overschrijding een korting op het tijdvak vastgesteld.

Dit bericht is geschreven door mr. M.E.Sträter, als advocaat verbonden aan CMS Derks Star Busmann te Utrecht.

Wetgeving

art. 7:629 BW;
art. 7:629a BW;
artikel 25 WIA

Jurisprudentie

Kantonrechter Amersfoort 22 juli 2011 (kort geding), JAR 2011/229

Officiële publicaties**Europese
regelgeving**

Soort nieuws	Uitspraak
Publicatiedatum	21-09-2011
Nummer	2011/479